

Слѣдъ измиранието на народ. династия, маджарския кралъ из-
явилъ претенция върху Хърватско, защото сестра му била омъжен-
за прѣдпослѣдния кралъ Звонимиръ отъ народ. династия. Въ хър-
ватско имало партия отъ боляри, която подържала каузата да
се избере маджар. кралъ и за хърватски. Така и станало. Маджар.
кралъ Коломанъ сключилъ съ пратеницилъ на хърват. племена спо-
годба, споредъ която хърватското кралство влиза само въ персонална
уния съ маджарско, т. е. кралътъ е общъ за двѣтъ кралства, а
иначе хърватско напълно запазва своята самостоятелность.

Слѣдъ смъртта на маджарско—хърватскиятъ кралъ Людовикъ V,
който падналъ въ 1526 г. при Мохачъ въ боя съ Турцитѣ, безъ да
остави наслѣдникъ, хърватските боляри се събиратъ въ замъка Цетинъ
(близу босненската граница) и независимо отъ маджаритѣ избиратъ
свѣдния владѣтель Фердинандъ, австриски архидукъ, за хърватски
кралъ. Въ маджарско въ това врѣме се появи междуособна война
между привърженицитѣ на кандидата за кралъ Ив. Запола и ония
на Фердинанда австрийски. Запола биде надвигъ, а Фердинандъ при-
знатъ за маджарски кралъ. Хърватитѣ и маджаритѣ отново влизатъ
въ уния. Австрийскитѣ владѣтели не пропушаха случай да не на-
кърнатъ правата на Хърватитѣ като малтъ народъ, изтошенъ въ
ежедневнитѣ боеве съ Турцитѣ, а при това ослабенъ, защото Босна
бѣше вече въ турски рѣцѣ, а Далмация отчасти продадена на Ве-
неция, отчасти на сила присвоена отъ нея.

Когато въ края на 18. столѣтие императоръ Йосифъ II се
готвилъ да въведе централизация въ управлението, да прѣмахне
конституционното управление въ Хърватско и Маджарско, тогава
хърватскиятъ съборъ въ Загребъ мислейки, че е слабъ да се бори съ
тоя неустрашимъ владѣтель, рѣшилъ да влѣзне Хърватско съ Мад-
жарско въ реална уния, т. е. рѣшаванieto на нѣкои общи работи
между владѣтеля и хърватско да се прѣнесе въ маджарския парла-
ментъ та тогава владетельтъ ще има да се бори съ по-силенъ про-
тивникъ, т. е. съ маджарския парламентъ плюсъ хърватския, защото
и нѣкои членове на хърват. съборъ щѣли да участвуватъ въ мад-
жарския парламентъ.

Това рѣшение на Хърватитѣ имало лоши сетнини за тѣхъ,
защото отъ сега и Маджаритѣ гледали на Хърватско като на свой
неравноправенъ другаръ и сж захванали и тѣ да не зачитатъ правата
на Хърватско. Напр. когато между 1840 и 1845 год. билъ изхвър-
ленъ латински езикъ като официаленъ, маджаритѣ сж искали да се
въведе маджарски езикъ за официаленъ и въ Хърватско и др., до-
дѣто най-сетнѣ въ 1848. год. Л. Кошутъ се провикналъ, че на гео-
графич. карта той не виждалъ Хърватско. Тия думи най-добрѣ ха-
рактеризиратъ тогавашната политика на Маджаритѣ спрямо Хърватско,
политика, която се е свършила съ това, че хърватскиятъ съборъ въ
Загребъ въ 1848 год. билъ принуденъ да обяви война на Маджа-
ритѣ, които тъкмо въ това врѣме се готвили да дигнатъ революция
и най-послѣ я дигнали.